

Na póstelji ubožni je mutasti bolník —
S popotnico približa se mu izpovedník.

„Oj, oča moj čestiti, poslušajte me zdaj!...“
Čuj! govori li mutec? ... godí se čudo — kaj!
Ni bil li v samostanu nad sedem dolgih let?
I zdaj zná govoriti, kar mogel ní popred!

S počasno govorico si olajšuje vest,
O dneh življenja burnih, — oj, dolga je povest!
Povest o škofu svetem, Staníslav mu ime,
Ki z mečem on je nékdaj prebódel mu srce ...

In ko je na Osojah napóčil tretji zor,
Mrtvaške pesni v cerkvi menihov pel je zbor,
Na sredi cerkve v krsti je hlapec némi spal,
Za njega v plašči črnem opát je mašo bral;

Pel mašo oča Tenho in molil je tako:
„Naj pride njega duša, o Bog, tja gor v nebó!
Glej, delal je pokoro naš nemi samotár,
Naš Bóleslav kralj poljski, — zavréči ga nikár!“

Gorazd.

Slepemu dekletu.

Vzpomladi cvet ne klije ti,
Ne diči v zôrni te mladósti
In tudi solnčni žar v svetlósti,
Deklè mladó, ne sije ti!
Le črna noč, le mrák noči
Pokriva ti lepé oči.

Veselja ubóžica ne znaš
In tudi ne doslej trpljenja,
Saj malo, malo le življenja,
Deklétce, za seboj imaš.
A sam Bog vé, a sam Bog vé
Kaj čas prikriva še za té!

Pred sábo gledaš tu srpó,
Po drevji ptiči žvrgolé ti,
In v miru in v samóti sveti
Odmeva pesen jim lepó ...
Ti smeješ se sladkó, deklè,
In živo bolj okó ti zrè?

O, morda v duhu vender le
Dvigújejo lepó se slike
Svetlóbe pólne, polne dike,
In živo pred tebój stojé ...
Le sanjaj, sanjaj v zlati maj,
Le milo se, sladko smehlaj!

V nebesih góri vlada Bog
In náte zrè skrbnó in milo —
O naj z neskónčno svójo silo
Varúje jada te, nadlog,
Ki brez vodníka tu stojiš,
Postavljena v življenja piš!

-b-

